

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Václava Novotného a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **L. V. C.**, zast. JUDr. Zdeňkem Pánkem, advokátem se sídlem Prokopa Holého 130/15, 405 02 Děčín IV., proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Praha 7, Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 6. 2005, č. j. 63 Az 55/2005 – 55,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností brojí žalobce (dále též „stěžovatel“) proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 6. 2005, č. j. 63 Az 55/2005-55, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2003, č. j. OAM-6386/VL-07-05-2003, jímž byla jeho žádost o azyl zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

Ačkoliv stěžovatel v kasační stížnosti obecně cituje důvody dle ust. § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), z jejího obsahu lze dovodit, že uplatňuje i důvody obsažené v ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.; namítá vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž žalovaný ve svém rozhodnutí vycházel,

nemá oporu ve spisech a nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Stěžovatel uvádí, že správní orgán a následně i soud nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci před vydáním rozhodnutí a v důsledku toho i nesprávně posoudil žádost o azyl. Důkazy, které si správní orgán opatřil pro rozhodnutí, nebyly úplné, správní orgán nevzal v potaz, zda nejsou u stěžovatele dány důvody pro udělení azylu z humanitárních důvodů dle § 14 zákona o azylu. Tuto skutečnost správní orgán ani soud ve svých rozhodnutích neřeší a řízení nebyla tímto směrem vedena. Krajský soud v Ostravě v rozsudku pouze konstatuje obsah správního spisu a podrobuje své analýze toliko ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu, nikoliv příp. ust. § 14 zákona o azylu. Postup správního orgánu i soudu považuje stěžovatel za neúplný a uzavírá, že jde o závažné vady řízení. Z uvedených důvodů pak, dle názoru stěžovatele, nemohlo být ani přihlédnuto k tomu, že stěžovatel má vážnou známost s občankou ČR, se kterou hodlá uzavřít manželství. Bez hodnocení konečně zůstal i fakt, že v ČR trvale žije stěžovatelův bratr a oba rodiče, s nimiž udržuje pravidelný kontakt. Stěžovatel tedy má za to, že v jeho případě byly a jsou naplněny předpoklady pro udělení azylu dle § 14 zákona č. 325/1999 Sb. v platném znění.

Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje zrušit napadený rozsudek krajského soudu a žádá, aby byl jeho kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření pouze odkazuje na obsah správního spisu a dodává, že se domnívá, že jeho rozhodnutí i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Také uvádí, že stěžovateli byla zamítnuta žádost o azyl jako zjevně nedůvodná dle ust. § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, a proto nebyl správní orgán povinen zkoumat žádost dle podmínek ust. § 12 a § 14 zákona o azylu. K dosažení cíle usadit se na území ČR neslouží institut humanitárního azylu, ale je třeba věc řešit v rámci zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění. Stěžovatel nesplňuje ani zákonné podmínky k udělení azylu podle ust. § 13 za účelem sloučení rodiny, neboť jeho rodiče žijí na území České republiky na základě povolení k trvalému pobytu. Manželství s občankou ČR, které stěžovatel hodlá uzavřít pojmově vylučuje udělení azylu za účelem sloučení rodiny dle § 13 zákona o azylu, neboť občanu české republiky nemůže být v ČR azyl udělen. Žalovaný navrhuje, aby byla stěžovatelova kasační stížnost zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Ze správního spisu vyplynulo, že stěžovatel podal návrh na zahájení řízení o udělení azylu dne 7. 12. 2003. V žádosti uvedl, že nebyl členem žádné politické strany, nebyl nikdy trestně stíhán. Na dotaz, z jakého důvodu žádá o azyl, uvedl, že do azylového řízení vstoupil za účelem legalizace svého pobytu. Vlast opustil počátkem února 2002 z důvodu studia. Jeho babička chtěla, aby zde studoval vysokou školu. V průběhu pohovoru konaném dne 9. 12. 2003 stěžovatel zopakoval, že do ČR přicestoval za účelem studia vysoké školy, neboť ve Vietnamu je mnoho studentů a také absolventi mají problémy se získáním zaměstnání. V případě návratu do vlasti se ničeho neobává, neměl žádné problémy se státními orgány, policií, soudy ani jinými státními institucemi. Vstupem do azylového řízení chce stěžovatel legalizovat svůj pobyt na území ČR, aby mohl studovat na vysoké škole.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 12. 2003 č.j. OAM-6386/VL-07-05-2003 zamítl žádost o udělení azylu jako zjevně neodůvodněnou dle ust. § 16 odst. 1 písm. g) zákona

o azylu. V rozhodnutí uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem stěžovatelovy žádosti o azyl byla legalizace pobytu na území ČR, aby zde mohl studovat vysokou školu. Z jeho výpovědí a v průběhu řízení nebyly zjištěny žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být ve své vlasti vystaven pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo zastávání určitých politických názorů. Popsaná příčina odchodu stěžovatele ze země původu nemá svou podstatou nic společného s taxativně vyjmenovanými důvody pro udělení azylu. Správní orgán shledal naplnění podmínek dle ust. § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, neboť bylo prokázáno, že žadatel podal žádost s cílem legalizovat pobyt v ČR a snahou o studium vysoké školy. Správní orgán závěrem konstatoval, že v jeho případě neshledal naplnění důvodů pro udělení azylu uvedených v ust. § 12, § 13 odst. 1 a § 14 zákona o azylu.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě. V ní pouze obecně uvedl nesouhlas s rozhodnutím žalovaného. Krajský soud v Ostravě žalobu zamítl shora označeným rozsudkem; v něm uvedl, že stěžovatelovy námitky jsou pouze v obecné rovině a nijak nekonkretizované. Krajský soud neshledal žádné pochybení žalovaného, který vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu a stěžovatelova práva neporušil. Dále krajský soud rekapituloval tento zjištěný skutkový stav a zkonstatoval, že stěžovatel neuvedl v řízení o udělení azylu žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v ustanovení § 12 zákona o azylu a zjistil, že jej žalovaný správně podřadil právě ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Z těchto důvodů se krajský soud ztotožnil s napadeným správním rozhodnutím a posuzovanou žalobu zamítl rozsudkem napadeným touto kasační stížností.

Podle ust. § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Podle ust. § 2 odst. 5 cit. zákona ve znění platném ke dni rozhodnutí se za pronásledování pro účely tohoto zákona považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.

Podle ust. § 16 odst. 1 písm. g) cit. zákona se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12.

Z výše citovaných ustanovení zákona vyplývá, že správní orgán má povinnost zjišťovat podmínky pro udělení azylu dle ust. § 12 zákona o azylu pouze v případě, že žadatel o azyl důvody zde uvedené alespoň tvrdí. V daném případě však stěžovatel ve správním řízení netvrdil, že je v zemi svého původu pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti či příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Bezprostředním důvodem žádosti o azyl byla v daném případě pouze legalizace pobytu. Důvody tvrzené stěžovatelem ve správním řízení nejsou z hlediska aplikace azylového zákona právně relevantními. Ve správním spise je založena žádost o udělení azylu, vlastnoručně psané důvody žádosti, protokol o pohovoru k žádosti o udělení azylu. Informace obsažené

v těchto listinách jsou dostatečným podkladem pro vydání rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, neboť z nich jednoznačně vyplývá absence tvrzení relevantních důvodů, která je podmínkou aplikace citovaného ustanovení. V daném případě stěžovatelem uvedené důvody ve správním řízení žalovaný vyhodnotil tak, že nejde o důvody podřaditelné pod některý z důvodů uvedených v ust. § 12 cit. zákona a Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje.

Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že odůvodněná obava z pronásledování ve smyslu ust. § 2 odst. 5 cit. zákona je důvodem pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) cit. zákona pouze tehdy, když se toto pronásledování uskutečňuje z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání politických názorů. Žádná taková okolnost však v průběhu správního řízení nebyla stěžovatelem tvrzena. Za této situace žalovaný správní orgán a následně ani Krajský soud v Ostravě povinnost zjišťovat důvody pro udělení azylu dle ust. § 12 zákona o azylu neměli.

Žalovanému nepříslušelo taktéž hodnotit azylové důvody podle § 14 zákona o azylu, neboť žádost stěžovatele zamítl jako nedůvodnou. Zamítnutím žádosti o azyl jako zjevně nedůvodné je konečným rozhodnutím ve věci bez toho, aniž by byla zjišťována existence některého z důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona. Podmínkou pro rozhodování o udělení azylu z některého z důvodů předvídaných v ustanoveních § 13 a § 14 zákona je přitom nezjištění existence důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona a neudělení azylu podle tohoto ustanovení. Správní orgán v dané věci správně zamítl žádost o azyl jako zjevně nedůvodnou a v takovém případě se však již v odůvodnění svého rozhodnutí nemusel zabývat posouzením o splnění či nesplnění podmínek podle § 14 zákona o azylu.

V případě postupu žalovaného, jakož i krajského soudu nedošlo k pochybení, když nebylo posuzováno, zda se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování, neboť žádost byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle ust. § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu.

Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal důvodnými námitky stěžovatele o tvrzeném nedostatečném dokazování předcházejícího správního řízení dle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Nejvyšší správní soud shodně se závěrem krajského soudu shledal rozhodnutí žalovaného řádně odůvodněným, jeho závěry jsou logické a jsou odrazem řádně provedeného dokazování. Ze správního spisu je zcela zřejmé, že správní orgán provedl v řízení úplné dokazování, je z něj zřejmé, z jakých důkazních prostředků správní orgán při svém rozhodování vycházel. Důkazní prostředky byly řádně zhodnoceny a provedené dokazování vyústilo v řádně zjištěný skutkový stav, z něhož správní orgán při svém rozhodování o tom, zda jsou zde důvody pronásledování ve smyslu § 12 písm. a), b) zákona o azylu, vycházel. Správní orgán nemá povinnost, aby sám domýšlel právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a posléze k těmto důvodům činil příslušná skutková zjištění. Povinnost zjistit skutečný stav věci dle ustanovení § 32 zákona č. 71/1967 Sb., správní řád, má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl.

Argumentem pro podání kasační stížnosti z dalšího důvodu, a to podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je nepřezkoumatelnost, spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Námitku uplatněnou v tomto ohledu neshledal Nejvyšší správní soud opodstatněnou, když její konstatování zůstalo pouze v obecné rovině bez další konkretizace. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí

žalovaného je dostatečně srozumitelným a přesvědčivým způsobem odůvodněno, pro stěžovatele z něj zcela jasně vyplývá, z jakých skutečností správní orgán a následně i soud vycházely, jakými právními úvahami se při rozhodování řídily. K jednání, které bylo nařízeno na 28. 6. 2005, za přítomnosti tlumočníka, se žalobce nedostavil, ačkoliv předvolání k jednání mu bylo včas doručeno (1. 6. 2005) a krajský soud tedy rozhodl dle ust. § 49 odst. 3 s. ř. s., neboť mu nebyly známy důvody pro odročení jednání (§ 50 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud konstatuje, že nebyly zjištěny vytýkané vady správního řízení, pro které měl soud I. stupně napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Pokud se po přezkoumání rozhodnutí správního orgánu v intencích soudního řádu správního, onen soud ztotožnil se závěry obsaženými v rozhodnutí žalovaného, když tyto závěry shledal správnými, nezbylo mu, než žalobu proti rozhodnutí správního orgánu zamítnout.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že důvody uvedené v kasační stížnosti stěžovatelem podřazené pod ust. § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s., nebyly prokázány, a proto podanou kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 56 odst. 2 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 s. ř. s. rozhodl o kasační stížnosti přednostně, nerozhodoval již o podaném návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.) a žalovanému, který byl v řízení úspěšný, náklady řízení nevznikly, resp. je neúčtoval. Proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 22. září 2006

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu